

Arrest

**nr. 344 740 van 14 april 2026
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 28 maart 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 24 februari 2025 tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 april 2025 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat G. GODDERIE en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 februari 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 28 februari 2025 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Betreft: N. H. S. (...)

geboren te A. (...) op (...).2001

nationaliteit: Ethiopië

adres: (...)

Beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student

Wettelijke basis :

Art. 61/1/4, § 2 van de wet van 15.12.1980: De Minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, weigeren in de volgende gevallen:

6° de studente verlengt haar studies op overdreven wijze

Hierbij wordt meer bepaald verwezen naar artikel 104, § 1 van het KB van 08.10.1981:

De Minister of zijn gemachtigde kan op grond van artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 6° van de wet een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 van de wet, weigeren indien de studente, rekening houdend met de resultaten, haar studies op overdreven wijze verlengt, met name wanneer:

1° haar een machtiging tot verblijf werd toegekend om een graduaats- of bacheloropleiding te volgen en zij na de eerste twee jaren van haar studie niet minstens 45 credits behaalde;

§ 2. Voor de toepassing van de eerste paragraaf, wordt voor de beoordeling van het aantal credits enkel rekening gehouden

met:

1° de credits verworven in de huidige opleiding;

2° de behaalde credits uit voorafgaande opleidingen waarvoor in de huidige opleiding een vrijstelling werd verleend.

Mevrouw kwam op 19.09.2022 naar België met een visum D in het kader van Bachelorstudies Verpleegkunde aan de PXL Hogeschool. Na afloop van het academiejaar 2022-2023 besloot zij deze studie stop te zetten zonder het behalen van een eindexamen.

Zij heroriënteerde zich naar een Engelstalige Bacheloropleiding (Business Management) aan de Odisee Hogeschool, een totaal ander studiedomein. In het academiejaar 2023-2024 behaalde mevrouw amper 28 opgenomen credits, wat nog steeds minder is dan de helft van de credits die zij dat jaar opnam (60). De voortgang in haar studies na 2 jaar in een Bacheloropleiding is bijgevolg dermate zwak, dat wij van mening zijn dat zij haar studies op overdreven wijze verlengt.

Samengevat, heeft zij na 2 jaar van haar studie in een Bacheloropleiding in België slechts 28 credits behaald, waarbij rekening wordt gehouden met eventuele vrijstellingen behaald in vorige opleidingen die werden stopgezet.

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 03.02.2025 een brief heeft verstuurd (betekend op 10.02.2025) om mevrouw overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15.12.1980 schriftelijk op de hoogte te brengen van het voornemen om haar machtiging tot verblijf als niet-Europese student niet meer te hernieuwen en haar de mogelijkheid werd geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Overwegende dat mevrouw aanhaalt dat zij na het overlijden van haar vader in 2020 financieel moet instaan voor het levensonderhoud van haar familie in Ethiopië en tegelijk haar eigen studies moest bekostigen en dat het balanceren van deze inspanningen met haar studies voor druk en moeilijkheden zorgt.

Overwegende dat dit gegeven voldoende gekend was vóór haar komst naar België, zij niettemin besloot een studentervisum aan te vragen voor België met als uitdrukkelijk doel om te studeren en niet met als doel om haar familie in Ethiopië financieel te ondersteunen als oudste kind.

Dat de volledige focus op haar studies (hoofdbezigheid) dient te liggen en dat uit het administratief dossier blijkt dat zij de tewerkstelling tijdens haar verblijf als studente de bovenhand heeft laten nemen, wat wordt onderstreept door het feit dat zij meer arbeidsprestaties levert dan 20 uur per week (zie volgend motief). De negatieve impact hiervan op haar studies heeft geleid tot de huidige situatie.

EN artikel 61/1/4, § 2 van de wet van 15.12.1980: De Minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, weigeren in de volgende gevallen:

5° de student oefent een illegale beroepsactiviteit uit of levert meer arbeidsprestaties dan voorzien in artikel 10, 2° van het koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018

betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden;

Uit raadpleging van de DOLSIS databank op 24.02.2025 blijkt dat mevrouw sinds 28.11.2022 tot heden continu aan het werk is met een deeltijdse arbeidsovereenkomst bij Dienstenbedrijf E. L. (...) NV te Wommelgem. Zij werkt doorgaans 10 tot 14 uur per week zo blijkt uit het detail van de DMFA prestaties van de laatste bekende kwartalen. Zij combineert deze tewerkstelling echter met kortere contracten of losse dagen als gelegenheidsmedewerker bij D. M. (...) NV en O. (...) BV in Hasselt (tussen de 15 à 20 uur/ week).

Bijgevolg komt zij op weekbasis tijdens het schooljaar ruim boven de toegelaten grens van 20 uur per week, zoals voorzien in artikel 10, 2° van het koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden.

Ik zou u willen vragen in voorkomend geval over te gaan tot de afvoering van de persoon uit de registers wegens verlies van verblijfsrecht overeenkomstig artikel 12, 5° van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 op datum van deze beslissing en de huidige bijlage 15 geldig tot 05.03.2025 in te houden. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verweerder volgende exceptie op:

"Exceptie van onontvankelijkheid – geen middelen

Verweerder werpt op dat het ingestelde beroep onontvankelijk is aangezien er in het inleidende verzoekschrift geen middelen worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat, luidens artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen dient te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In casu licht verzoekster in het verzoekschrift tot dat zij tijdens haar eerste academiejaar (verpleegkunde) 27 studiepunten heeft verworven en in haar 2de academiejaar (studierichting Business Management) 28 studiepunten behaalde, dat ze hiermee in totaal 55 studiepunten heeft behaald.

Verzoekster verliest uit het oog dat ze van studierichting is veranderd en ze geen vrijstellingen heeft kunnen meenemen van haar 1ste studierichting.

Daarnaast haalt verzoekster aan dat ze haar arbeidsduur aanzienlijk heeft verminderd en ze nu in lijn is met de regelgeving.

Verzoekster laat verstaan niet akkoord te gaan met de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen. Zij blijft evenwel in gebreke om op voldoende duidelijke wijze de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden geachte rechtsbeginsel, evenals de wijze waarop deze rechtsregel of dit rechtsbeginsel volgens haar wordt geschonden, aan te geven.

Er blijkt niet dat het verzoekschrift een middel, in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, bevat.

Het beroep is onontvankelijk."

2.2. In haar verzoekschrift had de verzoekster het volgende aangevoerd:

"Verweester stoelt haar beslissing op 2 argumenten, zijnde:

- Onvoldoende verworven credits - minstens 45 credits na 2 jaar;*
- Het leveren van meer arbeidsprestaties dan voorzien in het studentervisum;*

Aangezien verzoekster zich immers geenzins met deze beslissing kan akkoord verklaren en daarom huidig annulatieberoep en vordering tot schorsing instelt op basis van volgende middelen:

“a. Verzoekster heeft weldegelijk voldoende credits behaald — geen sprake van overdreven verlenging van de studie

Verzoekster heeft in haar eerste academiejaar 27 studiepunten verworven. In het kader van het Erasmusprogramma heeft zij een buitenlandse stage voltooid als verpleegkundige. (STUK 4)

Vervolgens heeft verzoekster zich geheroriënteerd en haar studies voortgezet in de bacheloropleiding Business Management aan de Hogeschool Odisee. In haar tweede academiejaar behaalde zij 28 studiepunten, wat het totaal voor de afgelopen twee academiejaren op 55 verworven studiepunten brengt. Dit overschrijdt ruim de vereiste grens van 45 studiepunten.

Verweerster stelt evenwel dat enkel de studiepunten die binnen dezelfde studierichting werden behaald gedurende twee opeenvolgende academiejaren in aanmerking komen bij de beoordeling van de studievoortgang op het ogenblik van de beslissing.

Het beschouwen van deze behaalde studiepunten in het eerste jaar als zijnde niet-bestaande, louter omdat verzoekster haar studiekeuze heeft gewijzigd, ontbeert elke logica. De bedoeling van de wetgever, zijnde de teleologische interpretatie van voorliggende wetsartikelen, is het tegengaan van misbruik en het overdreven verlengen van haar studies. Uit voorliggende gegevens is er absoluut geen sprake van misbruik noch van een overdreven verlenging van haar studies. Er werden weldegelijk voldoende studiepunten behaald, en dit gespreid over de afgelopen twee schooljaren.

Daarenboven, als men enkel zou kijken naar de verworven studiepunten in de huidige studierichting, kan men ook hier vast stellen dat de vereiste te behalen studiepunten reeds verworven zijn. Zo heeft verzoekster afgelopen semester reeds 20 studiepunten behaald en in haar eerste jaar waren dit 28 studiepunten. Dit brengt het totaal op 48 studiepunten, wat nogmaals boven de vereiste van 45 studiepunten ligt. Daar het academiejaar nog niet is afgerond, is het duidelijk dat verzoekster aanzienlijke vooruitgang boekt en op schema zit om haar diploma binnen een redelijke termijn te behalen. (STUK 5)

Gelet op het voorgaande kan ondubbelzinnig worden vastgesteld dat verzoekster aantoonbaar haar academische verplichtingen nakomt en dat er geenszins sprake is van een disproportionele verlenging van de studieduur. Haar verantwoordelijke binnen de Hogeschool Odisee bevestigt dat verzoekster zich op het juiste traject bevindt om haar studie succesvol en tijdig af te ronden. (STUK 3) Er is dan ook geen sprake van ontoereikende academische prestaties noch van overdreven verlenging van de studieduur.

b. Verzoekster heeft haar arbeidsduur aanzienlijk verminderd en is in lijn met de regelgeving

Verzoekster is formeel en stelt dat zij zich niet bewust was van het feit dat zij niet was toegelaten om meer dan een halftijdse job uit te voeren. Zij werd belast met een zware financiële last en verantwoordelijkheid gelet op het bekostigen van haar eigen privé leven en studies, alsook door het opvangen van de acute financiële moeilijkheden van haar familie in haar thuisland.

Het was dan ook de acute financiële situatie van haar familie waarop verzoekster niet gerekend had en heeft hierdoor meer gewerkt dan blijkbaar mocht. Zij werd hier nooit voor op de vingers getikt en is pas tot de vaststelling gekomen dat ze zich niet in de lijn met de wet had gedragen bij de weigering van haar verlenging tot verblijfsvergunning.

Echter valt niet aan te tonen dat deze financiële druk en de aantal uren dat er werden gewerkt enige weerslag had op de studies van verzoekster. Er zijn meer dan genoeg werkstudenten in België, waarbij een fulltime job gecombineerd wordt met het standaard fulltime traject als student. Het is dan uiteraard ook de aanpassing aan een ander land en cultuur, de manier waarop er wordt lesgegeven, de verwachtingen, het inschatten van evaluatiemanieren en vele andere veranderingen die studies in een ander land verzwaren. Hierdoor zijn de resultaten moeizamer op gang gekomen, en niet door de werkdruk wat door verweerster wordt aangevoerd.

Verzoekster beseft uiteraard dat zij zich in lijn dient te stellen met de Belgische wetgeving en heeft dan ook onmiddellijk maatregelen genomen en haar job bij E. L. (...) NV stopgezet. (STUK 6) Verzoekster is momenteel enkel nog aan het werk bij D. M. (...) NV en O. (...) Bv, en dit sporadisch tot een uiterst maximum van 20 uur per week. Daarenboven is de financiële problematiek in haar thuisland al enige tijd opgelost.

Gelet op bovenstaande is het volkomen ongegrond om verzoekster haar vraag tot hernieuwing van haar studentenverblijfskaart te weigeren. Wij vragen dan ook om de beslissing tot weigering van de verlenging van haar verblijfsvergunning als student te schorsen en bovendien nietig te verklaren, als ook te zeggen voor

recht dat de verblijfsvergunning van verzoekster verlengd wordt met minimaal 2 jaar zodoende zij haar studie kan afronden.”

2.3.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Ter terechtzitting werd verzoekster en haar advocaat uitgenodigd om hun standpunt inzake de exceptie obsuci libelli, die in de nota met opmerkingen wordt opgeworpen, te laten kennen.

Ter terechtzitting repliceren zij dat de uiteenzetting in het verzoekschrift impliciet als een middel in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet kunnen worden beschouwd.

In navolging van hetgeen de verweerder in de nota met opmerkingen uiteenzet, stelt de Raad vast dat de verzoekster in haar verzoekschrift geen rechtsregel of rechtsprincipe aanduidt dat zij geschonden acht.

In de mate de verzoekster in de uiteenzetting in haar verzoekschrift de feitelijke vaststellingen in de bestreden beslissing betwist, zal de Raad dit middel bekijken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 5° en 6° van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 61/1/4, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, weigeren in de volgende gevallen:

(...)

5° de student oefent een illegale beroepsactiviteit uit of levert meer arbeidsprestaties dan voorzien in artikel 10, 2° van het koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden;

6° de student verlengt zijn studies op overdreven wijze;

(...)

De Koning bepaalt de gevallen waarin de student geacht wordt zijn studies op overdreven wijze te verlengen, zoals bedoeld in het eerste lid, 6°.”

Artikel 10, 2° van het koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden luidt als volgt:

“Hebben de toelating om te werken, de buitenlandse onderdanen, houders van een verblijfstitel ter staving van een verblijf van beperkte duur conform het model als bijlage 6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, voor zover dit document in bezit is van een persoon die tot één van de volgende categorieën behoort:

(...)

2° de personen voor wie het verblijf is toegestaan in de hoedanigheid van student, uitsluitend voor de arbeidsprestaties :

- tijdens de schoolvakanties;
- buiten de schoolvakanties, voor zover hun tewerkstelling twintig uur per week niet overschrijdt en deze verenigbaar is met hun studies;
(...)"

Zoals verzoekster in haar verzoekschrift ook vaststelt steunt de bestreden beslissing op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen dragen. Enerzijds wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster haar studies op overdreven wijze verlengt (artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet). Anderzijds wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster meer arbeidsprestaties levert dan voorzien in artikel 10, 2° van het koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden (artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet). Indien verzoekster aldus met succes de bestreden beslissing wil aanvechten, dient zij van elk van deze rechtsgronden de onwettigheid aannemelijk te maken.

2.3.3. Inzake artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"5° de student oefent een illegale beroepsactiviteit uit of levert meer arbeidsprestaties dan voorzien in artikel 10, 2° van het koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden;

Uit raadpleging van de DOLSIS databank op 24.02.2025 blijkt dat mevrouw sinds 28.11.2022 tot heden continu aan het werk is met een deeltijdse arbeidsovereenkomst bij Dienstenbedrijf E. L. (...) NV te Wommelgem. Zij werkt doorgaans 10 tot 14 uur per week zo blijkt uit het detail van de DMFA prestaties van de laatste bekende kwartalen. Zij combineert deze tewerkstelling echter met kortere contracten of losse dagen als gelegenhedenmedewerker bij D. M. (...) NV en O. (...) BV in Hasselt (tussen de 15 à 20 uur/ week).

Bijgevolg komt zij op weekbasis tijdens het schooljaar ruim boven de toegelaten grens van 20 uur per week, zoals voorzien in artikel 10, 2° van het koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden."

In se betwist verzoekster in haar verzoekschrift bovenstaande vaststellingen niet.

Verzoekster licht in haar verzoekschrift toe dat zij belast is met een zware financiële last en verantwoordelijkheid gelet op het bekostigen van haar eigen privéleven en studies alsook door het opvangen van de acute financiële moeilijkheden van haar familie in haar thuisland. Verzoekster laat gelden dat zij niet gerekend had op de acute financiële situatie van haar familie en deze financiële problematiek in haar thuisland inmiddels is opgelost.

Door middel van dit betoog tracht verzoekster te vergoelijken waarom zij meer heeft gewerkt dan toegestaan. Zij weerlegt evenwel de concrete feitelijke vaststelling in de bestreden beslissing niet waarin gesteld wordt dat *"zij op weekbasis tijdens het schooljaar ruim boven de toegelaten grens van 20 uur per week (werkt), zoals voorzien in artikel 10, 2° van het koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden"*.

Verzoekster betoogt dat niet valt aan te tonen dat de financiële druk en het aantal gewerkte uren enige weerslag had op haar studies. Verzoekster wijdt haar studieresultaten eerder aan de aanpassing aan een ander land en cultuur, de manier waarop er lesgegeven wordt, de verwachtingen, het inschatten van de evaluatiemanieren en de vele andere veranderingen die de studies in een ander land verzwaren.

Hoe dan ook en wat ook de oorzaak van de studieresultaten is, stelt de Raad vast dat verzoekster niet betwist dat zij buiten de schoolvakanties meer dan 20 uur per week heeft gewerkt. De Raad brengt in herinnering dat artikel 10, 2° van het koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden luidt als volgt:

"Hebben de toelating om te werken, de buitenlandse onderdanen, houders van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, tijdelijk verblijf, conform het model als bijlage 6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, voor zover dit document in bezit is van een persoon die tot één van de volgende categorieën behoort:
(..)

2° de personen voor wie het verblijf is toegestaan voor studiedoeleinden in België, die ingeschreven zijn in een onderwijsinstelling in België, uitsluitend voor de arbeidsprestaties :

- tijdens de schoolvakanties;

- buiten de schoolvakanties, voor zover hun tewerkstelling twintig uur per week niet overschrijdt en deze verenigbaar is met hun studies;

(...)" (eigen onderlijning)

Hieruit volgt dat het verzoekster hoe dan ook niet toegestaan is om buiten de schoolvakanties meer dan twintig uur per week te werken.

Verzoekster maakt nog de bedenking dat er in België genoeg werkstudenten zijn die een fulltime job combineren met het fulltime traject als student. Verzoekster verliest evenwel uit het oog dat zij niet het statuut van werkstudent heeft.

Verzoekster houdt voor dat zij zich niet bewust was van het gegeven dat zij meer werkte dan hetgeen toegelaten was. Zij laat gelden dat zij hiervoor nooit op de vingers werd getikt en zij pas tot de vaststelling is gekomen dat ze zich niet in lijn met de wet had gedragen bij de weigering van de verlenging van haar verblijfsvergunning.

Het algemeen rechtsbeginsel "*nemo censetur ignorare legem*" - iedereen wordt verondersteld de wet te kennen - behoort tot het Belgisch positief recht (Van Hoecke, M., "*De algemene rechtsbeginselen als rechtsbron: een inleiding*", in *Algemene rechtsbeginselen*, Van Hoecke, M. (red.), Antwerpen, Kluwer, 1991, 3-28). Dit beginsel houdt niet in dat alle burgers alle wetten dienen te kennen, maar betekent wel dat de burger de wet dient te kennen die op hem van toepassing is in de omstandigheden waarin hij zich bevindt (Hens, T., "*Over het adagium 'Nemo censetur ignorare legem' en de zorgvuldigheidsnorm*" (noot onder Rb. Leuven, 5 oktober 1991), *R.W.*, 1994-95, 1062-1063). Er kan in alle redelijkheid van verzoekster, wanneer deze zich naar een ander land begeeft, worden verwacht dat deze zich informeert over de op haar van toepassing zijnde verblijfsreglementering.

Verzoekster voert nog aan dat zij beseft dat zij zich in lijn dient te stellen met de Belgische wetgeving en zij heeft dan naar eigen zeggen ook onmiddellijk maatregelen genomen en haar job bij E.L. nv stopgezet. Zij verwijst in dit verband naar stuk 6 dat zij bij haar verzoekschrift voegt. Uit dit stuk blijkt dat de arbeidsovereenkomst tussen verzoekster en E.L. nv werd ontbonden omdat de bijlage 15 van verzoekster vervallen is, hetgeen moeilijk verzoekenbaar is met het eigen zeggen van verzoekster dat zij "*onmiddellijk maatregelen (heeft) genomen en haar job bij E. L. (...) NV (heeft) stopgezet*". Hoe dan ook en wat er ook van zij, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster "*op weekbasis tijdens het schooljaar ruim boven de toegelaten grens van 20 uur per week*" werd tewerkgesteld.

Gelet op al het voorgaande moet worden vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt om aan te tonen dat volgende motieven uit de bestreden beslissing feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk zijn:

"5° de student oefent een illegale beroepsactiviteit uit of levert meer arbeidsprestaties dan voorzien in artikel 10, 2° van het koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden;

Uit raadpleging van de DOLSIS databank op 24.02.2025 blijkt dat mevrouw sinds 28.11.2022 tot heden continu aan het werk is met een deeltijdse arbeidsovereenkomst bij Dienstenbedrijf E. L. (...) NV te Wommelgem. Zij werkt doorgaans 10 tot 14 uur per week zo blijkt uit het detail van de DMFA prestaties van de laatste bekende kwartalen. Zij combineert deze tewerkstelling echter met kortere contracten of losse dagen als gelegenheidsmedewerker bij D. M. (...) NV en O. (...) BV in Hasselt (tussen de 15 à 20 uur/ week).

Bijgevolg komt zij op weekbasis tijdens het schooljaar ruim boven de toegelaten grens van 20 uur per week, zoals voorzien in artikel 10, 2° van het koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden."

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te dragen. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing twee motieven zijn opgenomen en dat het gegeven dat één van deze motieven kaduuk zou zijn niet toelaat te besluiten dat deze beslissing dient te worden vernietigd. Verzoekster is er niet in geslaagd om aan te tonen dat het motief dat zij meer arbeidsprestaties levert dan voorzien in artikel 10, 2° van het koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de

tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden (artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet) kaduuk is. Zodoende dient niet te worden ingegaan op de kritiek van verzoekster op het motief dat zij haar studies op overdreven wijze verlengt (artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet).

Het middel van verzoekster is voor zover het als ontvankelijk moet worden beschouwd, ongegrond.

2.3.4. In fine van haar verzoekschrift voert verzoekster aan: *“Wij vragen dan ook om de beslissing tot weigering van de verlenging van haar verblijfsvergunning als student te schorsen en bovendien nietig te verklaren, als ook te zeggen voor recht dat de verblijfsvergunning van verzoekster verlengd wordt met minimaal 2 jaar zodoende zij haar studie kan afronden.”* (de Raad onderlijnt).

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1 De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

(...)

§ 2 De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

In voorliggend geschil treedt de Raad op als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissingen kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

De Raad beschikt te dezen dan ook enkel over de bevoegdheid om de bestreden beslissing te vernietigen (eventueel om ze eerst te schorsen en vervolgens te vernietigen).

Het gevorderde dat hierboven werd weergegeven, gaat de annulatiebevoegdheid van de Raad te buiten zodat de vordering in die mate moet worden afgewezen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU